ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ GERTRUDE ATHERTON

Η ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΗΣ

Ὁ δόκτωρ Γουόρτον Μπλέϊν γυρίζοντας στὸ σπίτι του, ἀπὸ μίαν ἰατρικὴ ἐπίσκεψη ποὺ εἶχε κάνει στὰ περίχωρα, βρῆκε ἕνα σημείωμα τοῦ φίλου του Τζὼν Σόλερ, ὁ ὁποῖος τὸν ἱκέτευε νὰ τρέξῃ νὰ τὸν συνδράμῃ.

Ὁ Μπλέϊν χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἐπῆρε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τράβηξε ἀνήσυχος γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Σόλερ.

Ὁ δόκτωρ Μπλέϊν ἦταν φημισμένος γιατρός. Ὡς ἄνθρωπος ἦταν ψυχρός, ἀποφασιστικός, χωρὶς αἰσθηματικότητες καὶ πάντοτε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Δὲν ἔνοιωθε πραγματικὴ στοργὴ καὶ ἀφοσίωση παρὰ γιὰ ἕναν μονάχα ἄνθρωπο. Γιὰ τὸν Τζὼν Σόλερ μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν μεγαλώσει μαζὶ καὶ ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε σώσει κάποτε τὴ ζωὴ ἀπὸ βέβαιο πνίξιμο σὲ μιὰ θαλασσία ἐκδρομή τους μὲ βενζινάκατο.

***

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ φίλου του ὁ δόκτωρ, βρῆκε τὸν Σόλερ νὰ πηγαινόρχεται σὰν τρελλὸς μέσ' στὸ γραφεῖο του. Εἶχε μέρες νὰ ξυρισθῇ καὶ τὰ ροῦχα του ἦταν ἄνω κάτω. Ἡ φυσιογνωμία του ἔδειχνε ὅτι ζοῦσε μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ἀγωνία. Μόλις εἶδε τὸν Μπλέϊν, ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφιση :

— Γουόρτον, τοῦ εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ἔτσι πιά. Ἡ κατάστασίς της ἔχει φθάσει στὸ ἀπροχώρητο. Τώρα κοιμᾶται καὶ κατέβηκα μιὰ στιγμή. Ἡ νοσοκόμα ἔχει ἐξαντληθῇ κι' αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἀϋπνίες. Πρέπει νὰ μείνῃς ἀπόψε ἐδῶ.

— Μένω. Πᾶμε νὰ τὴ δοῦμε.

Καθὼς ἀνέβαιναν στὸ δεύτερο πάτωμα δυὸ χαριτωμένα παιδάκια ρίχτηκαν μπροστά τους.

— Ποῦ ἦσουνα, Μπαμπάκα ; Γιατὶ κάθεσαι ὅλη τὴν ὥρα κλεισμένος μὲ τὴ Μαμᾶ. Πότε πιὰ θὰ γίνῃ καλά ;

Ὁ Σόλερ συγκινημένος τ' ἀγκάλιασε καὶ τὰ πῆγε στὴν κάμαρά τους.

— Πῶς μπορῶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ τἄχω μακρυά της ; εἶπε τοῦ γιατροῦ. Ἄχ ! Θεέ μου ! τί περιβάλλον γιὰ νὰ μεγαλώνουν τὰ παιδιά μου!

— Ἂν εἶχες κάνει ὅτι σοῦ συμβουλεύω τόσον καιρό ! εἶπε ὁ γιατρὸς σοβαρά. Ἂν τὴν εἶχες κλείσει σὲ θεραπευτήριο.

— Εἶνε φοβερὸ αὐτό ! Ἐπὶ τέλους εἶνε γυναῖκα μου.

Εἶχαν φθάσει πιὰ μπροστὰ στὸ δωμάτιο καὶ ὁ Σόλερ ἐξεκλείδωσε τὴν πόρτα.

Μέσ' στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης ὑπῆρχαν μονάχα μερικὰ βαρειὰ ἔπιπλα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ μετακινήσῃ ἕνας ἄνθρωπος μόνος. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε καθρέφτης, οὔτε κανένα ἄλλο εὔθραστο ἀντικείμενο. Πάνω στὸ κρεββάτι ἦταν μιὰ γυναίκα, μὲ μπερδεμένα μαλλιὰ καὶ ἀποσυντεθειμένο πελιδνὸ πρόσωπο, ποὺ διατηροῦσε ἐντούτοις ἀκόμη μερικὰ ἴχνη μιᾶς εὐγενικῆς ὀμορφιᾶς. Τὰ μισανοιγμένα χείλη της ἦταν μαῦρα καὶ πρησμένα. Τὰ ἀδύνατα χέρια της κρατοῦσαν τὰ σκεπάσματα ὅπως ὁ ἀετὸς κρατάει στὰ νύχια του τὴ λεία του. Στὸ προσκέφαλό της καθόταν μιὰ γυναίκα μὲ κατάκοπην ὄψη. Ἦταν ἡ ἀδελφή της.

Ἡ ἄρρωστη ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ εἶπε μὲ ἄγρια φωνή :

— Δόστε μου νὰ πιῶ. Νερό ! Νερό ! Νερό !

Ἀνάσαινε μὲ δυσκολία καὶ ἡ γλῶσσα κρεμάστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα της. Ἡ νοσοκόμα τῆς ἔδωκε ἕνα ἀτημέλητο ποτῆρι γεμάτο νερὸ ποὺ τὸ ἄδειασε μὲ ἀπληστία.

— Ἄ ! Τώρα ἤρθες ἐσύ ; φώναξε στὸ γιατρό. Ἐσὺ ξέρεις καλύτερα ἀπ' τοὺς ἄλλους. Οἱ ἄλλοι φοβοῦνται ! Πῆγαν νὰ μὲ μεταχειρισθοῦν σὰ νἄμουνα τρελλή, τὰ ζῶα ! Μὰ δὲν τὸ κατάφεραν.

Γελοῦσε κ' ἐτέντωσε τὰ χέρια της πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Τὰ μανίκια τῆς νυκτικιᾶς της ἐγλύστρησαν καὶ φάνηκαν τὰ μπράτσα της γεμᾶτα ἀπὸ τὰ μαῦρα στίγματα σὰ νὰ εἶχαν χτυπηθῇ μὲ σκάγια.

— Νά πῶς κατάντησε ἡ γυναίκα τοῦ Τζὼν Σόλερ, τοῦ μοναδικοῦ μου φίλου ἀπὸ τὸ πάθος της πρὸς τὴ μορφίνη, σκεπτόνταν ὁ Μπλέϊν.

***

Μιὰ ὥρα μετὰ τὸν δεῖπνο ἔστειλε τὸν Σόλερ καὶ τὴν ἀδερφὴ τῆς ἄρρωστης ν' ἀναπαυθοῦν, καὶ κάθησε μόνος κοντὰ στὴν ἄρρωστη περιμένοντας τὴν τρομερὴ ὥρα τῆς κρίσεως.

Ἡ ἄρρωστη κοιμόταν βαθειά. Ὁ δόκτωρ Μπλέϊν παρατηροῦσε διαρκῶς μὲ τὸ ψυχρό του βλέμμα τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τῆς γυναίκας τοῦ φίλου του καὶ ἀναπολοῦσε στὴ μνήμη του ὅλη τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχε ἀντικρύσει ἄλλοτε νὰ βασιλεύει στὸ προσφιλές του αὐτὸ σπίτι. Τὴν εὐτυχία ποὺ τὴν κατέστρεψε τὸ κατηραμένο αὐτὸ πάθος τῆς μορφίνης. Συλλογιζόταν τὴν ἀδυναμία τῆς ἐπιστήμης νὰ σώσῃ τὴ γυναίκα αὐτή, νὰ σώσῃ ἔτσι καὶ τὸν ἄμοιρο σύζυγο καὶ τὰ καϋμένα τὰ μικρά, ποὺ εἶχαν χάσει ἀνεπιστρεπτεὶ τὶς μητρικὲς φροντίδες. Καὶ μὲ φρίκη ἔφερνε στὸ νοῦ του τὴν αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστροφῆς, τὸν ταπεινὸ ἔρωτα τῆς γυναικας τοῦ Σόλερ πρὸς ἕναν ὡραῖο θεατρίνο. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν εἶχε μάθει ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀγαθὸ Σόλερ, ποὺ πῆγε νὰ τοῦ σαλέψῃ τὸ μυαλὸ ὅταν ἀνακάλυψε τὴ γυναίκα του νὰ κάνῃ ἐνέσεις μορφίνης. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ ποιὸς μπόρεσε καὶ τὴν παρέσυρε σ' αὐτό τὸ πάθος.

Ποῦ θὰ κατέληγε ὅμως αὐτὴ ἡ τραγωδία ; Στὰ μάτια τοῦ γιατροῦ ἔλαμψε μιὰ τρομερὴ σκέψις :

— Ἕνας γιατρὸς εἶνε σὰν τὸ Θεὸ ἰσχυρός. Πρέπει νὰ δοθῇ ἕνα τέλος. Ἡ ζωὴ τοῦ ἄμοιρου Σόλερ καὶ τῶν παιδιῶν ἔχει καταντήσει μαρτυρική. Μέρα μὲ τὴ μέρα τὸ μαρτύριον αὐτὸ θὰ γίνεται πιὸ ἀνυπόφορο ὡς ποὺ νὰ σωριασῇ ὅλο τὸ σπίτι σὲ ἐρείπια. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε χαμένη. Ἂς σωθοῦν οἱ ἄλλοι.

Ἐσηκώθηκε κι' ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τῆς ἀποκοιμισμένης.

— Ἂν δὲν τῆς κάνω ἔνεση ἀπόψε, θὰ πεθάνῃ, ἐσκεπτόταν. Εἶμαι φημισμένος ὅτι θεραπεύω τὶς πιὸ περίπλοκες περιπτώσεις. Λένε μάλιστα ὅτι ἐγὼ ἔχω καταστρέψει περισσότερους ἐργολάβους κηδειῶν, ἀπὸ ὅσους ἔχουν πλουτήσει ὅλοι μαζὶ οἱ ἄλλοι γιατροί. Πράγματι αὐτὸς πάντα ἦταν ὁ ρόλος μου, κι' ἡ περιφάνειά μου. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔνοιωσα τόσο τὸν ἑαυτό μου περήφανο σὰν ἀπόψε...

***

Ἡ ἄρρωστη ποὺ εἶχε μείνει ἀρκετὴ ὥρα ἀκίνητη, ἐκινήθη σπασμωδικὰ καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια της.

— Δόσε μου !... Γρήγορα. Μορφίνη.

Ἡ φωνή της ἦταν στριγγιὰ καὶ τὰ μάτια της ἀπλανῆ.

— Ὄχι ! εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν θὰ σοῦ δώσω. Οὔτε σταγόνα.

Τὸν ἐκύτταξε μὲ δυσπιστία καὶ ἄρχισε νὰ γελάῃ.

— Ἔλα ! Ἄφησε τ' ἀστεῖα. Δόσε μου γρήγορα. Γρήγορα. Εἶμαι πολὺ ἀδύνατη.

— Ὄχι !

Τὰ μάτια της ποὺ εἶχαν κορφωθεῖ ἀπάνω του πῆραν μιὰν ἔκφραση τρόμου. Ἀνασηκώθηκε στὸ ἕνα της χέρι.

— Εἶπες ὄχι ;

— Ναί.

— Μήπως λογαριάζεις νὰ μὲ κάνῃς καλὰ μὲ δραστήρια φάρμακα ; τοῦ εἶπε εἰρωνικά... Ξέρεις ὅμως ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν τὸ πέτυχαν.

— Δὲν ξέρω τὶ ἔκαναν οἱ ἄλλοι...

— Δόσε μου μορφίνη ! Ἀκοῦς τί σοῦ λέω ; Ἂν δὲν μοῦ δώσῃς, θὰ πεθάνω.

Ἔμενε ἀπαθής. Τότε ἡ ἄρρωστη πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ κρεββάτι της καὶ πηγαίνοντας καταπάνω του προσπαθοῦσε νὰ τὸν δαγκάσῃ

— Δόσε μου ! Δόσε μου !

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν κρατοῦσε σὲ ἀπόσταση. Ἡ ἄρρωστη δαγκάνουσα προσπαθοῦσε νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια :

— Ἄτιμε ! Κτῆνος ! Δόσε μου, σοῦ λέω. Πεθαίνω ! Βοήθεια !

Ἡ πάλη τὴν ἐκούρασε κι' ἔπεσε χάμω. Ὁ γιατρὸς ἤξερε πῶς ἡ ἀγωνία ποὺ ἄρχιζε τώρα θὰ ἦταν τρομερή. Τὸ σῶμα αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ χωρὶς μορφίνη... Τὴν εἶδε νὰ τρέμῃ σὰ φύλλο. Τὰ λόγια της τώρα ἔβγαιναν σιγανά, παρακλητικά:

— Για τελευταία φορά. Δόσε μου. Λυπήσου με.

Κ' ἔπειτα :

— Σκότωσέ με λοιπόν, μὴ μὲ τυραννᾶς !

Ὁ γιατρὸς τὴν ἐσήκωσε καὶ τὴν ἐξάπλωσε στὸ κρεββάτι. Τὰ μάτια της εἶχαν σβύσει, ὁ σφυγμὸς της μόλις ἀκουόταν, ἕνας σπασμὸς ἐτάρασσε τὸ πρόσωπό της. Ὁ Μπλέϊν καταλάβαινε πῶς σὲ λίγες στιγμὲς θὰ ἦταν νεκρή. Ἡ ἀνθρώπινη συνείδησίς του ἐξύπνησε κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ἔνεση. Ἐγύμνωσε τὸ μπράτσο τῆς ἄρρωστης ἀλλ' ἐξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ θλιμμένη μορφὴ τοῦ Σόλερ, τοῦ μοναδικοῦ του φίλου. Ὤφειλε νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ γυναίκα, γιὰ τὴν εὐτυχία του, γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν. Μὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια κατενίκησε καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμούς του, καὶ ἄφησε νὰ πέσῃ χάμω ἡ κατηραμένη σύριγγα ποὺ τὴν κομμάτιασε μὲ τὰ πόδια του...

Σὲ λίγο ἡ γυναίκα τοῦ Σόλερ ξεψυχοῦσε μέσα σὲ μιὰ τρομακτικὴ ἀγωνία.

Κ.

— Γουόρτον, δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω ἔτσι.